

Izhaja dvakrat na teden v štirih izdanih, in sicer: vsak torek in petek, zjutranje izdaje opoldne, večerno izdaje pa ob 5. uri popoldne, in stane z „Gospodarskim Listom“ in s kakšno drugo uredniško izredno prilogo vred po pošti prejemanja ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto gld. 6.—
pol leta 3.—
četrt leta 1.50
Posamične številke stanejo 6 kr.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soča“ trikrat mesečno in stane vse leto gld. 1.20.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solski ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pijan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdaje).

Uredništvo in odpravnništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v II. nadst. zadej. — Urednik sprejemlje stranke vsak dan od 11. do 12. ure popoldne.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu. Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravnštvu. Neplačanih pisem ne sprejemlje ne uredništvo ne upravnštvo.

Oglasi in poslanice.

se računijo po petič-vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru. Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soča“ in „Primorca“ še „Slovanke knjižnico“, katera izhaja mesečno v splošnih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vsesletno 1 gld. 80 kr. — Oglasi v „Slov. knjižnici“ se računijo po 20 kr. petič-vrstica.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Kam plovemo?

„Primorski List“ je prinesel v svoji 17. številki pod zaglavjem „Po obnem zboru Sloge“ uvodni članek, kateri smo omenili že zadnjič na kratko, kateri pa je tak, da si ga je treba ogledati še malo pobližje. Iz tega članka doni neki bojni klic stranke, katera je počasi rasla ter končno narasla tako, da si upa javno reči:

„Delovati hočemo in delovali bomo nesebično v blagor in napredek našega naroda, a z vso odločnostjo odbijali vsak poskus z liberalizmom“. In zopet: „Dogodki pred in po zboru (t. j. obnem zboru „Sloge“) so nas prepričali, da se tudi na Goriškem nameruje osnovati svobodnomiselno stranko, koje geslo bi bilo: boj proti duhovnikom!“ Tako! Od kod le so izvedeli, da se nameruje osnovati tako stranko, kateri bi bil namen: boj proti duhovnikom? Mi ne vemo nič o takem nameravanju in istotako ne vedo tega drugi, le „Pr. Listu“ je to znano?! Stranka, ki bi kar tebi nič meni nič napovedala boj našim duhovnikom! Hm, to je res lepa iznajdba, in srečen tisti, ki jo je iznašel! — Ali kdor išče, najde, in tako so našli gospodje, ki stoje za navedenim člankom, srečno neko „svobodnomiselno“ stranko, katera bi šla proti duhovnikom. Našli pa so jo zato, ker jo potrebujejo. V tistem članku kličejo javno na boj, in kdor kliče na boj, mora imeti sovražnika. Ker pa tega ni, ga je treba poiskati. In res so iskali ter tudi — našli po svojem mnenju! Dr. Tuma jim je nositelj svobodne misli, katera gre proti duhovnikom, in za njim stoji baje stranka svobodnih posestnikov, katera pa se ima še le prav za prav organizovati! Da bi bil dr. Tuma proti duhovnikom, o tem smo dvomimo, pa naj navaja za svojo trditve „Pr. L.“ kar hoče, ker se nam ne zdi umevno, da bi mož energije in vstrajnosti del za neslogo v sedanjih naših kritičnih časih. Kolikor mi vemo, je bil on vedno za skupno delovanje, če pa tu in tam ne soglašajo povsem s tem ali onim gospodom, kaj hočete, saj tudi drugi ne, in še celo ne v takih vprašanjih, ki zahtevajo stroge skupnosti! Čemu torej

mečejo nanj kamenje tisti, ki so sami polni narodnih grehov? Bojevati se hočejo po vsej sili s „svobodnomiselno stranko“, katere še ni. Če pa se bo pričela gonja v „P. L.“ nadaljevala, če se bo tako zavijalo dejstva, kakor v omenjenem članku, tedaj pač mora priti na to reakcija, bodisi taka ali taka. — Bojni klic je izšel, in iz tistega tudi posnemamo, da gospodi, ki stojijo za njim, ni do skupnega dela; tam se samo povdarja, da bodo delali ter odbijali liberalizem, drugega nič. Torej boj na vsak način.

Poglejmo si stranko „svobodnih posestnikov“. V „Soči“ dne 2. t. m. v 44. številki v uvodnem članku je pisano: „Kazemo torej danes s prstom nanj, zanašaje se, da se oni stan, za katerega blagor in napredek se v prvi vrsti gre, t. j. posestniki, zdramijo in se tudi začnejo zanimati za politično delovanje. Oni bi morali odločati pri volitvah v odbor političnega društva, saj se pred vsem gre za njih kožo. Ako oni prepuste odločanje političnih in gospodarskih vprašanj zgolj duhovstvu in učiteljstvu, potem ne smejo pričakovati drugega nego le to, da si rečena stanova med seboj delita politične vloge in po svojem naziranju delujeta za blagor posestnikov“. — „Pr. L.“ pa je to reč „razumel“ čisto drugače; on vidi, da se hoče ustanoviti s posestniki stranko proti duhovščini in učiteljstvu.

Kje pa vendar je to rečeno? Če se kliče posestnike, naj se organizujejo ter se začno zanimati za politično delovanje, s tem vendar še ni rečeno, da naj se organizujejo proti duhovščini in učiteljstvu?! Pa seveda, kdor hoče zavijati, ta zavija, ter trdi, da črno je belo in obratno. Kdor noče rečij umeti tako, kakor so, tistemu je vsako dokazovanje le bob v steno!

Ali ni mogoče, da če se organizujejo posestniki ter se prično deležiti političnega delovanja, tudi lahko soglašajo s to ali ono stranko, ali ni mogoče, da hodijo roko v roki z duhovništvom in učiteljstvom, ako se ta dva stanova tako brigata za posestnika, da to zaslužita?! Ali morda mora imeti vsaka stranka svoje sovražnika, proti kateremu je treba iti?!

moral delati; vrgel je od sebe tisti peresni nestvor, ki je imel v roki, vzel je novo, porezal ga vrlo in začel pisati:

Nobilibus dominis, sapientibus et cet. Comuni Florentiae, amicis diligendis precipue, Marcus Vicecomes cum sincera dilectione salutem*). Napisavši to, je naslonil ramena ob stolico, pogledal kvišku in začel misliti, kaj bi nadalje pisal. Toda ramen se niste ločili od naslonila, pogled je bil obrnjen vedno le v strop, in pismo se ni pisalo. Nazadnje je pahnil nevoljno z obema rokama kup papirjev, ki je ležal pred njim, in ga potisnil tje po mizi, ter skočivši na noge se je udaril z dlanjo ob čelo, začel z nova šetati se in je rekel sam za se: „Pa kaj nisem že prej vedel, da mora biti takó podobna Ermelindi? Ali mi ni pisal, ali mi ni že tolikokrat tega povedal Ottorino?... — Tisti vetrnjak!... — Tudi glas je ves njen, in nasmeh, vedenje in pogled... Nedolžna golobica! pri tistem pogledu, v zvoku njenih besed mi je bilo, kakor da sem zopet prenešen v nekdanja mladostna leta, v leta, ko sem še upal... O, kje so tisti

*) Plemenitim in veleučeni gospodom Florentinske občine, dragim prijateljem, iskreni pozdrav od Marka Viscontija.

Kam plovemo, če se bo delalo vedoma in hotoma le na razdor, kam plovemo, če bomo razumevali drug drugega napačno zato, ker ga hočemo tako razumeti, kam, kam plovemo? —

Ne tako, gospoda, po takih potih ne pridemo nikdar do sloge, temveč se razhajamo, kar gotovo ne bo v prid nobenemu stanu, tudi ne duhovskemu! —

Čemu pa bi se posestniki ne smeli organizovati? — „Pr. List“ je tega mnenja, da duhovščina in učiteljstvo že dosti skrbita za posestnika! Pravi: „Kdo pa pozna boljše rane, bremena in potrebe posestnikov kot ravno duhovniki in učitelji. Oni so večinoma izšli iz tega stanu, oni živijo v neposredni dolžki s posestniškim stanom, oni dele z njim veselje in žalost. In sedaj nastopi članek ter pozivlja posestnike, naj se organizujejo proti onim, ki so v prvi vrsti delovali za gospodarski napredek kmetijskega stanu. Duhovniki in učitelji so se zavzeli za stvar in so med najpridnejšimi delavci za gnotni napredek posestnikov. Skrajno nesramno je torej pozivati posestnike na organizacijo proti dvema stanovima, ki sta vsikdar delovala v prospah in napredek kmetijskega stanu.“

Da duhovništvo in učiteljstvo dela, kar se dá, v prospah našega ljudstva, to je istina, za kar jima moramo biti hvaležni iz srca. Toda mislimo pa, da je neumestno vprašati: „Kdo pa pozna boljše potrebe posestnikov kakor baš duhovniki in učitelji“. Mi smo tega mnenja, da duhovniki vedo sami najboljšje za svoje potrebe kakor tudi učitelji, in istotako vedo posestniki za svoje težnje najbolj sami. Tukaj je pač umesten pregovor: Vsak sam najbolje vé, kje ga čevelj žuli.

Iz tega pa ni treba sklepati, da delamo na razdor. Ne, nikakor ne! Naše mnenje je to, da se je potreba združiti vsem stanovom na skupno delovanje, še je čas za to, ali skrajni čas, ker mislimo, da se ne motimo, ako rečemo, da smo blizu razpota, da zavijemo eni na levo, drugi na desno, kar bi nam bilo vsem v neizrecno škodo.

srečni časi! Strupeni dih zlobe tedaj še ni bil oskrnil mojega srca..., na strani Ermelinde se mi je smehljala vsa priroda, vsakega človeka sem smatral za prijatelja... a potem... koliko trpljenja in kaka gnjusoba!... In tudi jaz sem se valjal v tistem blatu, tudi jaz sem se napojil krvi!... In vendar se mi je vedno dozdevalo, da nisem rojen za to... Bice! pač lepo ime!...“

Pri teh besedah se je mahoma ustavil, na njegovih ustanah se je pojavil zaničljiv nasmeh, kakor če bi bil zalotil svojega podložnika pri sramotnem dejanju. „In si li ti“, je nadaljeval na to „ali si ti tisti Marko, od katerega večji del Italije s trepetom pričakuje ovršenja svojih nadej? Ti, ki si dozorel v letih polnih grenkosti in katerega je utrdila takó trpka usoda? Na pragu širne in negotove prihodnosti, proti kateri stopaš drzovito, da bi se sedaj začel zgubljati za deklino?... Kaj bi rekel k temu Lodrisio?... tisti pikri zasmehovalec!... O naj se izkadijo te mračne megle, in naj zopet zasveti v vsem svojem lesku moja zvezda!... Dà, hočem!“

Tedaj se je zopet lotil že začetege pisma, in takrat ni odložil peresa, ter ni dvignil očij, dokler ni izpolnil štirih dolgih strani z drobnim pisarjem. Na

Pred vsem pa naj potihne tisti bojni klic, ki doni iz članka v „P. L.“, naj potihne, ter naj nikar ne išče — odmeva!

DOPISI.

Iz Voloskega okraja v Istri. — Častiti gospod urednik! Iz tužne Istre prinaša vrta „Soča“ le redkokedaj kako izvirno poročilo, česar si ni možno drugače tolačiti nego s tem, da ne prinaša „Soča“ iz te zapuščene pokrajine zato nikakih poročil ali dopisov, ker jih ne vdobite, ker da bi metali take dopise v koš, si ni možno misliti.

Nadejam se torej, da ne vstrežem samo vam, ampak tudi cenjenim čitateljem „Soče“ s sledečimi vrsticami.

Tužna Istra! Koliko se je že pisalo o tej najbolj zapuščeni pokrajini Avstrije!

Istra je znana vsakemu zavednemu Slovincu i Hrvat, sploh vsakemu Slovancu, kot dežela, kjer vlada beda, siromaštvo, krivica i nasilje. Pod imenom Istro se razumeva celotna pokrajina, kjer vladajo razmere, kakršne delajo sramoto civilizaciji 19. stoletja; dežela ta je sploh znana kot dežela neverjetnostij.

In vendar! Kljub temu da je ta dežela tako razpita, da si vsakdo predstavlja razmere v tej tužni zemlji slovanski v najbolj črnih barvah, vendar ni nikdo v stanu si predstavljati teh razmer tako, kakoršne so v resnici, ako ni živel vsaj nekaj časa v Istri.

Dejstva nadkrijujejo vsako še tako črno sliko domisljije!

Politiškemu okraju Voloskemu nateluje znani tudi Slovenec Alojzij Fabiani; a kar se godi v tem okraju, presega že vse meje verjetnostij. O zadnjih državnoborskih volitvah je izdajal s Fabianijem vred prosluli dr. Krstič neko časnikarsko skrupaculo, katero je nazival „Prava Naša Sloga“; izdajal je isto s pomočjo italijanskih novcev.

In res je dr. Krstič s svojim hujskanjem dosegel, da je iznevil jeden del kastavskega ljudstva narodni stranki, in italijanska stranka se ima kljubu nebrojnim številu drugih sleparij zahvaliti vendar le edino dr.

to se je spravil k počitku z glavo prepolino velfov in gibelinov, papeža in cesarja, spletka in bojov.

Nekoliko dni kasneje se je vrnil Ottorino iz Pavije, kamor je bil poslan, da bi se pomenil z nekimi zarotniki. Stopil je pred svojega gospoda s trdnim sklepom, da mu pri tej priliki razloži svojo zadevo in ga poprosi, naj mu privoli, da bi smel poročiti Bice. A ko je bil pred njim, ga je videl takó čmernega, nevoljnega in napetega, da mu je hitro upadel pogum. Sporočal mu je najprej o zadevi, zavoljo katere je bil na potovanju. Potem, da bi si pripravil pot do tega, kar je hotel govoriti o sebi, je začel nekaj pripovedovati o grofu Del Balzo, namreč da se je tiste dni med njim in nekim redovnikom vršil neki razgovor glede nepostavnosti odstavljena papeža Ivana. Razgovor da je bil dolg in ognjevit, a proti koncu da se je bil redovnik udal in pridružil grofovemu mnenju, kar je naredilo mogočen utis.

Ko je Marko te slišal, se je veselil na skrivnem, ker je bil jako zvito sam že dolgo poprej tisto reč napeljal. Kajti, tu je pravo mesto, da obvestimo o tem naše bralce, brž ko je prišel grof Del Balzo v Milan, je Marko, ki ga je hotel

MARCO VISCONTI

ZGODOVINSKI ROMAN

✱

Italijanski napisal Tommaso Grossi.

(Dalje)

Ko je Marko ostal sam, je še dolgo s hitrimi koraki in sklonjeno glavo meril sobano od konca do kraja. Med tem je večkrat stresal glavo in mahal z roko, kakor da bi hotel odpoditi nekaj, kar ga je motilo. Nazadnje se je vstavil, zavrnil se odločno in rekel glasno, kakor bi hotel zapovedati sam sebi: „Pisati treba florentinski gosposki!“ Tedaj si je odpel meč, da bi mogel sedeti bolj složno, a ko ga je obešal na steno, je zagledal Bicin dar, tisti trak, ki ga je bil prijel od nje in ga privezal tam. Gledal ga je nekoliko časa, potem pa obrnil oči proč skoro razsrjen. Vsedel se je za mizo, razgrnil pergamentni list in odkril črnilnik. Pomočil je pero, a uvidevši, da piše predebelo, ga je jel porozovati. Obračal ga je na vse strani, cepil ga in rezal, a misli so mu le drugam vhažale. Konečno se je vendarle spomnil tega, kar je delal in kar bi

Krstiču za svojo zmago v peti kuriji. Le ta je dobil s pomočjo nevednega in zapeljivega „kristva šest volilnih mož na svojo stran in s tem je bila s pomočjo še drugih nasilstev in sleparij odločena italijanska zmaga.

Neverjetno je, kako je bilo mogoče pridobiti Hrvat, kateri ne razumejo ni besede italijanski, zato, da so glasovali za italijanskega proti hrvatskemu kandidatu a poleg tega še ometavali narodne volilne može s petrolejem, karjenjem ter gnilimi jajci in klicali: Živio Bartoli! Doli s Spincičem! Doli z Laginjo! Toda to je ravno ono, kar vsvarja iz Istre deželno neverjetnost, to je bistvo onega, da je Istra za vsakega, kdor ne živi v Istri in nima prilike, seznaniti se s tukajšnjimi neverjetnimi razmerami, s sedmimi pečati zapečatenega knjiga, in ostane tako dolgo, dokler se korenito ne pomeže s sedanjim lahonsko-irredentističkim gospodarstvom.

Istra je dežela neverjetnost. Voloski okraj meji sicer že na kranjsko deželo, no zato dela vendar tudi ta okraj vso čast Istri. Sploh po Istri se gode dan na dan kričeče, vneopijoče krivice, a v Voloskem okraju so razmere še več nego neverjetne, kljub temu, da je tu dosil slovensko-hrvatske inteligence, katera dela na ozdravljenju teh nezdravih odnosov.

Glavna kapaciteta, katera že sama na sebi daje tukajšnjim razmeram pečat kurioznosti, je že omenjeni dr. Krstič.

Ta clovek je bil s prva odločen veliko-Hrvat a potem se je prelevil v Italijana in je dandanes duša italijanske stranke v okraju voloskem. Od česa prav za prav živi ta dr. Krstič, je popolnoma neznan, a vpi-san je baje že danes kot vinski trgovec na debelo — a nima vina! Vinski trgovec na debelo — pa brez vina! Kaj ni to izborno? Toda treba je pomisliti, da smo v Istri, kjer je mogoče vse, samo tisto ne, kar je v zvezi z logiko in s človeškim razumom!

Glavno, od česar živi dr. Krstič, je zakonita pisarija, in tu mu — seveda proti plačilu — gre na roko — ne čudite se ljudje božji, pomislite da smo v Istri — slovenski odvetnik, kateri velja za odličnega rodoljuba ta podpisuje akte dr. Krstiča! Poleg Krstiča je okrajni glavar vitez Fabiani, kateri si pošteno prizadeva napeljovati vodo na italijanski mlin, četudi morda nehoté, ali po volji visjih činiteljev! O tem uradniku se je že mnogo govorilo po naših časnikih, in morda se ga je marsikdaj preostro sodilo! Gotova resnica je, da bi mož rad vstregel vsem; le žal, da ga je pri tem — bržkone sapa od zgoraj — spravila s prave poti in da je popolnoma pozabil na dolžnosti do svojega naroda. A nekaj mu je treba pripoznati. V uradovanju se drži strogo ravnopravnosti in princip okrajnega glavarstva v Voloskem je, da se reši vsako vlogo v jeziku, v kojem je bila vložena. (Ne moremo verjeti prav, ker smo citali v „Ed.“ in v „Naši Slogi“ že proti dokazi. Ur.) Na to stran se torej ni ničesar pritoževati; zato je pa drugih, tehnik razlogov, da se ima naš slovensko-hrvatski narod v Voloskem okraju bitko pritoževati.

Koliko se je pisalo o priliki zadnjih državnoborskih volitev baš o postopanju okrajnega glavarja Fabianija! Hvala c. kr. okr. glavarju Fabianiju i dr. Krstiču so imeli

porabiti v svoj prid, poskrbel, da so začeli zahajati v njegovo hišo imenitni vitezi in učenjaki, ki so tam razpravljali preporna vprašanja. Da bi grof ne ostal osamljen, ko je včasih orožje njegove latinščine bilo preslabo v boju proti drugim, ki so bili bolj podkovani nego on, mu je bil Marko poslal na pomoč nekaj izvrstnih bojevnikov; a celo reč je bil uredil takó, da grof ni smel vedeti, da so bili poslani od njega. Med učenjaki je bil tudi naš stari znanec, odvetnik Limontinov. Ti so priskočili hišnemu gospodarju na pomoč vsaki-krat, ko so opazili, da je bil preslab v bojevanju.

Lehko si mislite, kakó dobro je delo grofu, kako veselje ga je prešinjalo in kakó se je naphoval, ko je videl, da ima priliko cele dneve propovedovati pozornim in krotkim poslušalcem, in vrh tega še spreobračati jih.

In ker že govorimo o teh spreobrnjenih, moramo prav zaupno, na štiri oči, povedati bralcu še neko skrivnost. Spreobrnjenja večinoma niso bila zasluga grofove zgovornosti, ampak drugih silnejših razlogov, ki so prihajali dan za dnevom s pismi iz Toskane. Iz teh se

Italijanaši v zadnjih državnoborskih volitvah baš v Voloskem okraju mogočno zaslobo, četudi je po zadnjem ljudskem številu v Voloskem okraju izmej 93459 prebivalcev samo 738 Italijanov, 723 Nemcev in 33 drugonarodnikov, dočim so vsi drugi Hrvati, ozioroma Slovenci.

Ako poleg tega pomislimo, da je v Voloskem okraju lepo številno narodne inteligence, dočim imajo Italijani glavno zaslobo v izdajci Krstiču in par drugih odpadnikih, potem se mora pač vsakemu, kdor ne živi v Istri, čudno dozdevati, kako so v tem okraju sploh mogoči kaki narodni boji. Toda nam ki živimo v Istri, ki živimo od samih neverjetnostij, se to ne zdi nič čudnega, ker tu mora biti vse abnormalno — sicer bi ne bili v Istri. (Konec pride).

Domače in razne novice.

Osobne vesti. — G. Rih. Malnič iz Kanala, tajnik na najvišjem dvoru na Dunaju, je imenovan svetnikom pri namestništvu za Dalmacijo.

Dalmatinski državni poslanec vit. Vukovič, v pokojni namestništveni svetnik, je dobil naslov dvornega svetnika.

Obisk. — V sredo se je pripeljal v Gorico ljubljanski knezoškof dr. Jeglič obiskat nasega kardinala dr. Missio.

Kardinal dr. Missio. — Dne 19. t. m. se bo vršil v Rimu tajni in dne 22. t. m. javni konzistorij, v katerem se tudi knezonadškof goriški povisa v kardinala. Neposredno po tajnem konzistoriju se poda papežev nobelgardist, grof Pecci, ki je nekak papežev, iz Rima v Gorico, a po javnem konzistoriju mu bo sledil papežev oblegat Celi, ki donese papežev breve. Po izročitvi rudeče kardinalske čepice spremita oba imenovana gospoda knezonadškofa na Dunaj. Svečano pokladanje bireta po Njeg. Velič. cesarju se bo, po dosedanjih določilih, vršilo dne 26. t. m. v župni dvorni cerkvi.

Dež. šolskim nadzornikom je imenovan tudi prof. N. Ravalič. Poznat je kot pristen Italijan prave barve ter kot takega se tudi kaže povsodi. Prvotno je bil na realki v Gorici, od koder so ga spravili tržaški italijanissimi na tamkajšnje mestno srednjo šolo; od tam je prišel nazaj v Gorico na učiteljske.

S tem imenovanjem je vlada vstregla Italijanom, ker se deželno šolsko nadzorstvo razdeli, da bo italijanske šole nadzoroval — Italijan.

Ta prilika nas uči, da vlada italijanskim krogom kaj rada vstreže, ter ne gleda tako zelo na kvalifikacijo, kakor pri Slovencih. Mož je poznat kot odločen pristaš sedanjih italijanske struje v deželi, in vendar ni bilo nikakega pomisleka gledé na imenovanje. Kar se tiče odločnega postopanja in priznavanja v takem pogledu, bi se mogli Slovenci marsikaj učiti pri Italijanih.

Znamenito je tudi to, da imamo toliko dež. šolskih nadzornikov; za ljudske šole: Klodič, Schreiber, Ravalič, in potem še dež. šol. nadzornik za srednje šole.

Sprebrn poroko je obhajal včeraj blagorodni gosp. Leonard baron Bianchi duca di Casalanza, grajščak v Rubijah ter dober prijatelj in podpornik ljudstva. Slavnosti se niso udeležili samo plemenitashi, tenveč tudi ljudstvo iz Rubij in okolice, da kaže g. baronu svoje spoštovanje in hvaležnost. — V sredo zvečer je bila razsvetljava gradu, pri kateri priliki so spuščali umetne ognje ter streljali. Ljudstva je bilo prisotnega v obilnem številu; čulo se je mnogo „živio“-klicev.

Včeraj so veličastno sprejeli g. barona in baronico veteransko društvo, kateremu je

je namreč dalo sklepati vedno bolj, da je stvar protipapeža Petra iz Corvare popolnoma izgubljena in da ugled papeža Ivana očitno narašča. Pa še neki drugi mogočni razlog je prihajal iz Markove blagajnice, ki je bila vedno polna in vedno odprta; pač nepobiten razlog to, kateri je delal čudeže pri najtrdovratnejših buticah. Včasih, po taki spreobrnitvi, opravljeni s evenkom, če je bil spreobrnjenec vsled svoje učenosti ali česa drugega imenitna oseba, je bil poslan k razgovoru v hišo grofa Del Balzo. Tam se je najprej dočel in čeno potozal za stvar, kateri se je bil že od-povedal, a potem se je delal, kakor da se mora konečno vendarle udati tehtnim nasprotnim razlogom, ter je vsled svojega ugleda vlekel za seboj druge bolj priproste navzoče osebe.

To je bila za tedanji čas redka prekanjenost, kajti človeški rod je bil takrat pač res zarobljen in surov, a ne še Bog vé kakó zvit. Dandanes, ko zna svet že vse drugače nastavljati pastí svojemu bližnjemu, bi se smatralo to le kot nekako otročarijo ali pa kot izum kake uboge ženice.

(Dalje pride).

on načelnik, šolska mladež iz Rubij, Sovodenj, Gabrij in Vrha z gg. učitelji, dalje sovedenjsko starastinstvo, č. duhovščina in mnogo drugega ljudstva. Pri tem se je videlo razne stare narodne noše. Sviral je tudi vojaški orkester.

Kaj sedaj? — Deželni glavar dr. Pajer se je srečno povrnil z Dunaja. Bil je pri cesarju v avdienciji, bil je pri ministrih; kaj je tam opravil, tega ne vemo, dalo pa se bo to soditi po njegovem postopanju v bližnji prihodnosti. Ali bo nadaljeval pogajanja, ali misli odnehati, ali pa je dobil na Dunaju nalogo, vstrajati pri dosedanjem „delovanju“?

Kako napravi mir vsaj v toliko, da bo mogel deželni zbor zborovati? Le na ta način, ako Italijani odnehajo, drugače ni mogoče; ako podajo Slovincem isto, kar zahtevajo, ker je neobhodno potrebno, tedaj deželni zbor kmalu lahko prične delovati, drugače pa ne. Menda tudi vidi dr. Pajer, da ne kaže drugega kot odnehati. Virilni glas se mu menda ne bo pokoril tako, kakor baš hoče, slovenski poslanci mu pa tudi ne gredo na limanice, — vse to je moral že sprevideti — torej kaj ostane g. dež. glavar? Edino le, popustiti malce od laske ošabnosti in pretiranosti.

Italijani stavljajo velike nade v posredovanje deželnega glavarja na Dunaju. Nadejajo se, da se je islemu z znanimi sredstvi posrečilo, uveriti vladne kroge o krivici in pretiranosti slovenskih zahtev. Nadalje računajo, da postanejo mehkeji tudi slovenski poslanci, čim bodo videli, da vlada ne odobruje njih zahtev. Tako sodi tudi „Corriere“. Misiimo, da se v teh računih motijo!

Deška obrtna nadaljevalna šola. — Zadnje smo omenili, da šolsko leto za to šolo se sklene dne 18. t. m. ob 10. uri dopoldne. Danes dostavljamo se, da ta dan in naslednje dni bodo razstavljeni izdelki učencev v risarski dvorani „Šolskega doma“.

Opozorjamo domoljube ter prijatelje napredka in mladine, naj ne zaniude te prilike, da se prepričajo, je li bila potrebna ta šola ali ne. Ne tako, kakor lani, ko si izmed naše inteligence skoro nikdo ni bil ogledal razstave!

„Soča“ in „Sloga“. (Dalje). — Vsakdo poreče: Najbolje bi bilo, ako bi ostalo med „Soča“ in „Sloga“ dosedanje razmerje; „Sloga“ bi imela na razpolago dosti dobro urevan list, ki je v deželi jako razširjen, ne da bi jej bilo skrbeti za njega obstanek, in vrhu tega bi ne bila odgovorna za vse, kar bi „Soča“ pisala, če tudi bi bilo po „Sloginih“ namenih. (Tudi te zadnje ugodnosti ni podcenjevali! Izrecno „Slogino“ glasilo bi imelo tisoč ozirov na vse možne strani, ker prazdeti krogi ali ljudje bi vsak hip zgrabili odbor ali predsednika za vsako neljubo jim vest ali članek. V takem listu pa, kakor je „Soča“, pride lahko vsak članek iz najožje „Slogine“ srede, ne da bi hotel odbor ali kak posamičnik prevzeti iz taktičkih razlogov tudi odgovornost ali da bi veljal za smer „Slogini“ politiki ali le politiki taktiki. In pričakovati je največ takih sestavkov; oficijalnih izjav in člankov bi bilo bore malo, kajti odgovornost je za društvo prevelika, in ima vsaka oficijalna objava vse drugačne posledice nego akademski pisan časnikarski članek, če tudi ta povsem soglasja z oficijalno politiko društva. Upam, da se razumemo!)

Toda jaz nisem več član „Sloginega“ odbora, urednik g. Kavečič tudi ne — zategadel je dosedanja zveza naravnost nemogoča, ker se ne dá dejanski izvrševati. Ko sem bil jaz v odboru, sem videl in vedel več nego je zdaj mogoče in sem se znal primerno ravnati. Zdaj je to težje! — Veliko lažje je to „Primorskemu Listu“, katerega urednik je odbornik „Sloga“; on odslej prav lahko nastopi moje mesto: on bo povsod poleg, bo za vse vedel, kar se bo delalo in sklepalo za kulisami bodisi gledé na stvar ali na taktiko, on bo torej v „Prim. Listu“ najlože zastopal „Slogino“ politiko. Jaz sem torej nesebičen dovolj, ako se s „Sočo“ povsem unaknem tistemu „Prim. Listu“, ki je l. 1895. delal precej zgage med volitvami, ne le proti dr. Tumi ampak tudi grofu Alfredu Coroniniju. Jaz nimam prav nič proti temu, ako postane „Prim. List“ pravo „Slogino“ glasilo, v katerem se bo zrealizirala politika in taktika naših vodilnih krogov, in želim uredniku c. g. Dermastiji več sreče nego sem je jaz imel.

Čul sem glas, da bi jaz močno zameril, ako bi se to zgodilo in da bom rohnel po „Soči“, ces: kajpak, „der Mohr hat seine Schuldigkeit gelhan“, s „Sočo“ stran med staro šaro, zdaj naj zanje „P. L.“, kar je „Soča“ sejala. — To se ne zgodi. Jaz priznavam potrebo, da ima „Sloga“, oziroma da imajo vodilni krogi na razpolago list, v katerem lahko vsak hip zastopajo svoja strem-ljenja. Doslej je bila to „Soča“, a dandanes je „Prim. List“ v takó ugodnem položaju, da z lahkoto izvršuje to nalogo. Saj so za slogo uneli tudi gospodje okoli „P. L.“, oni nočejo razdorov in preprirov v deželi in hrepné le po pozitivnem delu za narodni blagor, pred vsem za prepotrebno gospodarsko organizacijo, — kaj torej naj bi oviralo izvršitev tega načrta?! In kakó na lahko se rešimo vsi iz zagate, ki nas mori in vznemirja že nekaj časa! Ako je bila „Soča“ 10 let, naj bo zdaj „P. L.“ zopet 10 let, zaradi enakopravnosti, saj za slogo v „Slogi“ smo vsi enako uneti! S tem bo imela „Sloga“

tudi znanprej glasilo, ki je ne bo nič stalo, ne skrbi ne denarja, mi navadni vojaki pa bomo sodili po „P. L.“, kakošna sapa pihaja in kakó nam je obračati plašč, da se ne prehladimo.

Kar se pa „Soče“ tiče — bo nadalje izhajala, urejevana v odločno narodnem duhu, neprestrašena bojevnica proti nasprotnikom in se posebe proti birokraciji, ki je še vedno naša poglavitna sovražnica. Ako je dobil doslej „P. L.“ dovolj čitateljev poleg „Soče“, jih dobi odslej gotovo dovolj tudi „Soča“ poleg oficijalnega glasila „P. L.“; o tem naj nikdo ne dvomi, ker so razmere take, da je za oba dovolj prostora. Ako se je smatral doslej „P. L.“ za nekakega potrebneega kontrolorja nad „Sočo“, da bi ta dobila lahko vsak čas kako umestno zavrnitev, naj se odslej vloži zamenita, potreba ostane ista, kajti tudi uredniki in sodrujniki „P. L.“ so zmotljivi pozemeljski črvi, več oči pa več vidi, in treba jim je dati priliko, da svoje nazore tudi javno lahko razvijajo.

V uredništvu „Soče“ bomo torej pazljivo zasledovali politiko in taktiko vodilnih krogov, pred vsem iz pisave „P. L.“, in bomo vedno stvarno presojali vsa vprašanja, ki bodo prihajala na površje. Pisava „Soče“ naj ima le toliko veljave, kolikor tehtajo njeni argumenti, kakor je sploh pri vseh neodvisnih listih. Namenoma se v „Soči“ ne bo delalo proti „Slogi“ ali narodnim voditeljem, za to jamčim; toda predali bodo vedno odprti tudi drugače mislečim rodoljubom, dokler bodo stvarni in dostojni in se ne pokaze, da bi utegnili tčati za lepo besedo postranski nameni. Lepo pisan članek, ki razvija morda drugačne nazore ali zastopa kakošno drugo stališče nego nekateri gospodje, ki so začasno povzdignjeni do časti narodnih voditeljev, menda še nikogar ne ubije, in ni pametnega razloga, da bi ne smel zagledati belega dne. Komur bi škodil že tak akademski pisan članek, mora stati na dovolj šibkih nogah, zato nič škoda, ako bi se nadomestil s kom boljšim, če je na razpolago. Masiti usta drugače mislečim rodoljubom, je vedno nevaren eksperiment, ki se navadno mašuje; takih skušenj imam že v izobilju! Z občenarodnega stališča je le želiti, da vsakdo lahko svobodno pové svoje mnenje, ker s tem bi odpadlo marsikako nespornozumljenje, pa tudi varanje in razočaranje, — zdrava in poštena kritika pa je naravnost neizogibna!

Prav s tega stališča so predali „Soče“ odprti tudi „Slogi“ in narodnim voditeljem. Jaz danes izrecno naglašam, da „Soča“ rada priobči vsak članek, vsak odgovor, vsak poziv itd. od strani „Sloga“ ali njenih vrstov, v mirnih časih kakor ob volitvah. Poleg „P. L.“ bodo imeli torej na razpolago tudi „Sočo“, večjega agitacijskega sredstva si torej ne morejo niti želiti. Seveda dobé v „Soči“ prostora tudi rodoljubi, ki morda drugače mislijo in prevzamejo za svoje besede vso odgovornost sami. Ne bilo bi prav, ako bi ne imeli prilike, javno povedati svoje mnenje.

Še nekoliko mislij prihodnjité. A. G.

Za efektno loterijo „Šolskega doma“ so darovali po gospej Kanclerjevi: pred. g. Josip Ličan, kapelan v St. Petru, 1 K, gospa Amal. Gasser 2 K, blag. g. Viljem grof Puppi v Siskanu 10 K in neimenovana dobrotnika vsak po 20 K. Dalje so darovale gg. Karla Devetak 5 K, Mar. Vilhar 2 K, Neza Kovacič 1 K in Suttner 4 K, gospa Jamsekova 1 K, visokor. Alfred grof Coronini drž. posl. 20 K, visokor. Karol grof Coronini 10 K, g. Anton Čoš, gostilničar pri belem zajcu, 10 K, g. Luka Dugar 2 K, grofinja Alfred Coronini in grof. Olga Coronini 4 bosniške odejice, krasno vazo za cvetlice („Jardiniere“), 2 jerbaščeka za ročna dela, 2 pihalki, 2 listnaci za posetnice, g. Saunig & Dekleva 1 kolesarsko svetliko.

Telovadno društvo „Goriški Sokol“ priredi v nedeljo 18. junija 1899. javno telovadbo na vrtu Vaňekove gostilne na Goriščeku (pri Kateriniju) s koncertom društvenega tamburaškega in pevškega zbora. (Vspored je jako bogat. Razposlje se ga že dunes po mestu; opozorjamo pa zlasti na telovadbo). Začetek ob 6. popoldne. Vstopnina 20 kr. za osebo, otroci prosti do 10 let v sprejstvu odraslih.

Čisti dohodek je namenjen nadopolni društveni „Glasbeni šoli“, v kateri je pričel že pouk na goslih in klarinetih, in za pomožitev telovadnega orodja. — Preplačila v ta namen se hvaležno sprejemajo.

Točilo se bo puntigamsko pivo in dobro vino.

U slučaju slabega vremena se veselica odloži na naslednjo lepo nedeljo. V nadi, da pridejo mestni in okoliski Slovenci v obilnem številu, kliče presrečni: Na zdar!

Odbor.

Ravnopravnost, kje si? — Poročajo nam z Gorjanskega, da tamošnji posetniki dobivajo plačilne naloge za plačilo davka v — italijanskem jeziku!

Predržnost, kateri se je mogoče upreti le na ta način, da nikdo ne sprejme laskega naloga, — več le slovenski.

Kadar prično naše ljudje ravnati se tako, potem se že naveličajo c. kr. uradi usiljevati jim tujo italijanščino.

Toča. — Iz Kozane nam poročajo: Dne 8. t. m. v jutro se je usula toča ter močno poškodovala baš sedaj cvetočo trto.

Po nekaterih krajih je uničeno nad polovico vinskega pridelka. Sadja, ki je Bricem dobra podpora, je prav malo, ali glavni pridelak je vino, in če se nam to ponesreči, potem bomo res veliki reveži.

Veselica v Nabrežini. — V nedeljo se je bila zbrala v Nabrežini od vseh krajev lepa družba, poslušat ubrano petje tamošnjih pevcev in krasno igranje nabrežinskega tamburaskega zbora. Veselica je bila na dvorišču gosp. Silvestra Caharija, ki je prostor prav lepo okrasil. Nad udom je bil napis: „Živio slovenski narod!“, na igrišču samem pa je plapolalo nebrojno slovenskih zastav, a nad odrom, nad trobojno, transparentno zvezdo, je vihral cesarski prapor. Na alegorično slikanem „zagrinjatu“ je bil napis: „Slovan na dan!“

Vspored veselice je bil prav mnogovrsten. Najprvo je pozdravil gosp. predsednik Caharija navzoče občinstvo v lepem, jednatem nagovoru. Na to je nastopil gosp. Makso Čotič iz Trsta. V svojem krasnem govoru je slikal naše tužno stanje povdajaje, da moramo Slovenci iskati le v sebi pomoči in ljubezni, ker okrog sebe vidimo samo zagrizene sovražnike. Konečno je vsodbujal Nabrežince, naj vstajajo pri svojem društvu in započetem delovanju.

Petje je bilo mnogovrstno. Slišali smo možki in mešani zbor, bariton-solo in četerospev. Možki zbor je zapel Milanovičev „Bojno pjesmo“. Pel je prav izborno in mnogobrojno občinstvo mu je viharno ploskalo. Mešani zbor je proizvajal Saltnerjevo „Naša zvezda“ in „Sabljico“. Posebno prva skladba je prav obsirna in težka, a vendar je bila izvršitev izborna. Prav občudovati moramo gosp. pevovodjo učitelja Tanceta na njegovi požrtovalnosti, s katero se trudi okoli zbora. Najlepa sta bila bariton-solo in četerospev. Gosp. baritonist Perrot ima prav krepak in krasen glas in pel je prav mojstersko. Četerospev se je moral vsled viharnega ploskanja in burnih „jos“ ponavljati. Sploh so Nabrežinci lahko ponosni na izborne glasove svojih pevcev, posebno možkih.

Tudi prav krasen in močen tamburaški zbor imajo Nabrežinci, v katerem je tudi sedem gospic; prav veselilo nas je, ko smo videli, da imajo tam probujeno ženstvo, da se zanima tako lepo za milo jugoslovansko tamburico. Tega zbora igranje je bilo prav krasno. Igralci so želi obilo pohvale.

G. ca l. Gruden je deklamovala Gregorčičevo „V pepelnici noči“. Ljubka gospica je dobro izvršila svojo težko nalogo in ko je sklončala, ji je prinesel g. predsednik na oder kršen sopek.

Na koncu se je uprizorila se šaloigra „Uskok“. To igro so izvršili na sploh prav dobro. Le škoda, da je začel uganjati proti koncu veselice veter svoje neumestne burke. Zato nismo mogli vedno dobro slišati igralcev.

Sploh je bila veselica prav lepa in zabave mnogo, posebno kjer je bil po veselici tudi ples. Res, Nabrežinci, mnogo se trudite okoli svojih društev, in za to poslušajte besede gosp. Čotiča ter vstrajajte pri njih. Živeli!

Izlet na Sv. Goro. — Rokodelsko podporno društvo v Lokavcu, združeno z ajdovsko-sturskim rokodelskim in sturskim pevskim društvom, je napravilo v nedeljo izlet na Sv. Goro. Društvenemu romanju se je pridružil tudi sturski preč. g. župnik Kromar. V soboto zvečer ob 10. uri je odpotovalo društvo na velikih vozeh od doma ter dospelo na Sv. Goro v nedeljo ob 4. uri zjutraj. Opravili so romarski obred ter se udeležili slovesne svete maše, katero je daroval preč. g. župnik Kromar. Pri maši so peli pevci iz Sturij prav krasno, in sicer latinsko, pri drugi pa slovensko. Po kanalski procesiji je društvo odkorakalo v Solkan in od tam v Gorico na skupen obed pri Waňeku, odkoder se je društvo odpeljalo proti domu čez Živinski trg, ker skozi mesto je bilo prepovedano ili z znamenji.

Udeležencev je bilo okoli 160. **Sadnl trg v Gorici.** — Poročajo nam: Gredoč po trgu sem videl te dni lepo sliko „avite culture“. Komisar na trgu se je prepiral z neko ubogo ženo, staro že okoli 60 let. Prosilga ga je potrpljenja, ali vse zaman, vrgele jo je ob tla, in čeprav je bila ženska vredna usmiljenja so se vendar magistratovi služabniki, ki so to videli, na vse grlo smejali, kakor da bi bili v gledališču. Smo pač v Gorici!

Radodarni doneski.

Za „Solski dom“:
Prejelo je naše upravnistvo: V Lomu nabral F. K. iz Levpe 10 gld. in 3 kr., darovali so po 50 kr. Tomaž Pavšič in Jože Bratuž, po 30 kr. Valentin Manfreda, Matija Zbogar, Andrej Kobav, Luka Suligoj, Blaž Gruden, Jožef Šavli, Jožef Pavšič, Janez Pavšič. Lango (Koprivišče) Franc Cvetreznik, Jožef Bavdaž, Mihael Suligoj, Janko Pavšič Bretnec Andrej, Lucija Bratuž (Kal) 45 kr. in Justina Okroglič (Kal) 35 kr.; ostalo drugi rodoljubi. Požrl zamorec pri g. županu Kodermacu v Sovodnjah gld. 2:58. Skupaj gld. 12:61.

Za „Slogo“:
Poverjenik g. Fran Batič iz Ceste nabral med udi: Josip Volk, podžupan v Dobravljah 50 kr., Jernej Simonič, podžupan v Plučah 50 kr., Karol Fakuč iz Dobravlj 50 kr., Alojzij Stanič iz Ceste 50 kr., Karol Čer-

nigoj iz Ceste 50 kr., Ivan Kodre, župnik v Sv. Križu 1 gld., Batič Fran iz Ceste 1 gld. Skupaj gld. 4:50

Razgled po svetu.

K položaju. — Govori se, da dobita ministra Dipauli in Kaizl visoka odklikovanja povodom sklenjene nagodbe z Ogrsko.

Vest, da je v soboto nastala nova nagodbeni kriza, katero vest je priobčil tudi „Waterland“, ki je v najtesnejši zvezi z vlado, se je oficijozno proglasila kot ne popolnoma osnovana. To se je zgodilo, ko je bilo nova kriza že poravnana.

Szell je že 12., ko so se nova nasprotstva poravnala, odpotoval v Budimpešto, kamor so mu 13. sledili ogrski ministri Thun je odpotoval na Moravsko, obiskat svojega brata.

„Pester Lloyd“ javlja z Dunaja, da ostane avstrijska vlada še toliko časa na krnili, dokler se bode mogla posluževati § 14. Nagodbeni zakon se predloži državnemu zboru takoj, ko bode isti sklican. Avstrijska vlada upa, da se to pot obstrukciji ne posreči, da bi onemogočila razpravljanje in vsprejem zakonskega načrta o nagodbi.

Ministerski predsednik pl. Szell se je pogajal s strankami opozicije, da privolijo v spremembo nagodbenih določil. Vodje strank so brez prigovora sprejeli pogoje nagodbe, kakor sta jih na Dunaju sklenili obe vladi. Szell je predložil opoziciji pismenim in uradnim potom besedilo pogodbe z avstrijsko vlado. Odbor avstro-ogrske banke je imel 14. t. m. sejo, v kateri se je posvetoval o pogojih obnovenja bančnega privilegija. Generalni svet, v čigar rokah je odločitev, se snide prihodnji teden.

Iz Pešte se poroča, da bode mlinarski obrt odpravljen 1. junija 1900, petrolejska carina stopi v veljavo 1. januarja 1900.

Maloruski poslanec. — Glasilo maloruskih poslancev „Ruslan“ naznanja, da se hočejo maloruski poslanci v izvrševalnem odboru desnice pridružiti stališču slovenskih poslancev glede jezikovnega vprašanja in zahtevati, da vlada ne sme rešiti tega vprašanja jednostransko, namreč samo za Češko, nego da se mora ob enem rešiti za vse dežele. Diplomatično postopanje Bilinskega in Javorskega v izvrševalnem odboru desnice, njih nasprotovanje slovenski zahtevi glede uredbe jezikovnega vprašanja mora provzročiti razpad desnice. Ta razpad bi se bil zgodil že dne 6. t. m., da ni tega preprečil grof Thun, kateri se ni izrekel niti za slovensko zahtevo niti za stališče Bilinskega in Javorskega.

Vsi češki drž. in deželni poslanci so sklicani na soboto na zborovanje, pri katerem se bode sklepalo o nasvetu, naj češki zastopniki iz „spravnega odseka“ moravskega deželnega zbora izstopijo, da se tako na kar najslovesnejši način protestuje proti nesramnim nemskim narodnopolitičnim postulatam.

Jugoslavlani na Dunaju prirede dne 25. junija t. l. veliko skupščino v Wienerterassenrestauration, V. Margarethenplatz. Začetek točno ob 9. uri dopoldne. Predmet razpravam bo: položaj političnih strank v monarchiji.

Kronc. — Z avstro-ogersko nagodbo stopi v veljavo tudi novi valutni zakon, glasom katerega se uvede, menda s 1. januarjem 1900. leta, računanje po kronah. Banke, posojilnice in kranilnice, železnice, parobrodna društva, skratka vsi zavodi, ki morajo o svojem delovanju polagati javne račune, bodo morali s tem dnevom uvesti kronsko veljavo v svoje knjige in račune.

Ogerska. — V najmerodajnejših političnih krogih se zatrjuje, da v soboto nastala, in v ponedeljek poravnana nova nagodbeni kriza je bila v resnici jako nevarna, in se je poravnala samo na ta način, da je cesar v prepriro odločil.

Klub liberalne stranke je imel 14. t. m. sejo, v kateri je odobril nagodbeni kompromis.

Szell se je 13. t. m. dogovarjal z opozicijskimi voditelji, ki so pritrdili nagodbenemu kompromisu, ker se z njim ni premenil dogovor, sklenjen mej parlamentarno večino in mej opozicijo od časa, ko je Szell stopil na čelo vladi.

Vsebinska nagodbenega dogovora je po poročilu „Pesti Hirilapa“ nekako naslednja: 1. Vsi finančni in gospodarski načrti Banffy-Badenijeve carinske in trgovinske zveze ostanejo v glavnem povsem intaktni. 2. Državno-pravne rezerve Szellove in suverenska pravica odobrenja pri pogodbah z zunanjimi državami, kakor jim je pritrdil vladar, bodo tvorile uvod nagodbi. 3. Bančni statut se vsprejme v glavnih potezah neizpremenjen. 4. Nasprotno je pa odnehala ogrska vlada glede nagodbene dobe. Nagodba ostane v veljavi do leta 1907. Isti rok se določil za trgovinske pogodbe, katerih veljavo poteče sicer z letom 1903, toda le za slučaj, ako se mej tem časom ne sklene parlamentarnim potom nova carinska in trgovinska pogodba. 5. Isti rok velja za bančni privilegij. 6. Konečno se je sklenilo, da se v ogrski poslanski zbornici takoj prične razprava o nagodbenih predlogih.

Mirovna konferenca. — Predsedstvo mirovne konference se je pečalo s predlogom, naj bi se objavljali celotni zapisniki o sejah mirovne konference. Večina je ta predlog

zavržla, sklenilo se pa je, da se izdajajo krajsa poročila tudi o sejah posamnih komisij.

Občinske volitve v Italiji. — Minole nedeljo so se vršile že večkrat odložene občinske volitve v Milanu, Turinu, Genovi in Parmi. Vspeh, ki so ga dosegli socialisti zlasti v Milanu in Turinu, je naravnost velikanski, tolik, da je presenetil socialiste same. V Milanu je doslo. n. pr. na volišče 64 odstotkov volilcev. 20.000 glasov so dobili združeni radikalci in socialisti, 10.000 zmerni klerikalci, združeni s konservativci in le tri tisoč odločni klerikalci. Odslej bo imel občinski svet v Milanu 38 radikalcev in 42 zmernih. Pa tudi v Turinu je znašala na volitvah socialistična večina 14.000 glasov. Umavno je, da je ta vspeh bolešno zadel vladajoče kroge; ta izid je znak skrajne nezadovoljnosti z vladajočim sistemom.

Francoska. — Ministerstvo Dupuy je padlo. Parlament ni bil izrekel nezaupnico. Povod temu je dalo brutalno postopanje policije napram tistim republikancem vseh strank, ki so demonstrovati proti rojalistom. Vaillat je vlado radi tega interpeloval in vprašal, kake ukaze je dala policiji glede postopanja napram socialnim demokratom, ki so nastopili kot branitelji republike proti reakciji. Ministerski predsednik Dupuy je izjavil, da je bila nedeljska ovacija prezidentu Loubetu delo vseh republikancev in ne samo delo socialistov. Vlada je bila samo ukazala, naj se vzdržuje red, drugega ni česar. Nasvetovanih je bilo več dnevni redov. Vlada je zahtevala, naj se sprejme predlog posl. Saumareja, da zbornica odbrava vladno izjavo. Ta predlog pa je bil s 336 proti 219 glasom odklonjen in sprejet je bil s 321 proti 173 glasom predlog posl. Rioua, ki se glasi: „Zbornica je voljna podpirati samo tako vlado, ki je trdno odločena, braniti z vso energijo republikanske uredbe in vzdrževati javni red.“ Ministri so takoj po sprejetju tega predloga zapustili zbornico in šli v Elisée, kjer so prezidentu Loubetu izročili svojo demisijsko. Prezident je demisijsko Dupuyvega ministerstva sprejel.

Dreyfuss. — Radi revizije Dreyfusove afere so bile nastale demonstracije na dirkališču v Anteuil nasproti predsedniku Loubetu. Grof Christiani je dejansko napadel predsednika, vsled česa je obsojen na 4 leta v ječo. Čuje se, da predsednik Loubet ga namerava pomilostiti o prvi priliki.

V Nizzl so prijeli 12. t. m. popoldne italijanskega generala Girelto v trenutku, ko je pregledaval francoske utrdbe. Pri njem so našli razne načrte francoskih trdnjav. Prijeti taji, da bi imel volunske namene.

Uboga Španka. — Znebila se je svoje zadnje kolonijalne posesti, katero je imela v Tihem oceanu. Prodala je namreč Karolinske otoke za 25 milijonov pezet — Nemčiji. Vstorno-azijska nemška kolonijalna politika je vsled tega dobila velikansko oporo in storila je korak naprej proti svojemu cilju, kateri je: svetovno gospodstvo.

Čuje se dalje, da se pogaja Španija z državo Kongo glede odkupa kanarskih otokov za pet (!) milijonov pezet.

Mednarodni jezik. — Na razstavi v Parizu l. 1900. hočejo pokazati praktično novo sestavo svetovnega jezika, po katerem bi se mogli med seboj razumeti razni narodi. To je „le mundolingu“; predlaga ga društvo svetovnega jezika. Pravijo, da se ga je kaj lahko naučiti, ker obsega material, kateri pripada vsem kulturnim jezikom.

Kuga v Egiptu. — Do sedaj je v Aleksandriji dokazanih vsega 26 slučajev kuge; 7 oseb je umrlo, 5 jih je ozdravilo; ostali se zdravijo.

Razgled po slovenskem svetu.

Vloge v slovenskem jeziku. — „Delavsko podporno društvo“ v Trstu se je bilo pritožilo na namestništvo, ker tržaski magistrat ni hotel sprejemati slovenskih vlog. Pritožba je pomagala, ker sedaj sprejemajo zopet slovenske vloge.

Električna železnica na Šmarno goro. Železniško ministrstvo je dalo knezu Alfredu Wredeju dovoljenje za izvršitev tehničnih priprav za zgradbo električne železnice nižje vrste iz Ljubljane čez Št. Vid, Vižmarje in Tacen na Šmarno goro.

Slovenski lesotržel se vabijo na posvetovanje, katero bode dne 18. t. m. dopoldne ob 10. uri v Postojini. Želeti je, da se tega posvetovanja udeleže lesotržci polnoštevilno. Razgovor bode o ustanovitvi prekomorske družbe za kupčijo z lesom. Ker je stvar že nujno potrebna, se je nadejali unogoštevilinega odziva tudi izven Kranjske. „Slov. Nar.“

„Belle signore“. — Zadnji seji istrskega deželnega zbora v Kopru je prisostvovalo na galeriji lepo število „lepih gospa“, kakor pravi „Il popolo Istriano“. Deželni glavar dr. Campitelli se je v svojem zaključnem govoru spominjal — potem ko je obrnel po svoji laški maniri odsotne slovensko-hrvatske poslance — posebej še mesta Kopra, katero mu je „colta e gentile“ (menda zato, ker so slovenskim poslancem na galeriji zvižgali), zahvalil je vse meščanstvo, posebno pa še „venec koperskih gospa“, prisotnih pri seji na galeriji!

Nismo še slišali, da bi bil kje deželni glavar zahvaljeval galerijo za prisostvovanje pri deželnozbornem zasedanju, pa naj bi sedele tam še tako „belle signore“. No, pa v naših pokrajinah so tudi nemogoče reči mogoče, in saj vemo, v kako tesni zvezi stoji predsedstvo z galerijo v deželnem zboru v Kopru kakor tudi v Trstu!

Znamenit pogovor v Kopru. — Neki goriski Slovenec je bil pretekli teden v Kopru. V gostilni, v katero je vstopil, je čul konec pogovora med meščani: „xe così, un presidente quando si così rappresenta contro le donne quel xe un p... ma non un presidente; deve andar con elle in una camera, — e noi cercava da dir eviva per quel p... Eviva la nostra terra altro che...“

Kdo je bil tisti „presidente“, sicer tu ni povedano, ali misli so svobodne.....

Nekoliko o volitvah v Pomjano. — Po „Ed.“ posnemamo to-le: V III. razredu je do 100 volilcev v Kopru. Od teh je prislo glasovat osebnole v kakih 10, za druge vse se je volilo s pooblastili in oddanih je bilo do 70 pooblastil, ki so bila baje vsa v redu (?). Komisar je izjavil, da je vsako pooblastilo dobro, naj je prinese Peter ali Pavel, samo da je pravilno podpisano (!!) Po nazorih g. vladnega komisarja se more pooblastilo doposlati in „bianco“ in tudi po postu.

Vekoslav Gotardis pok. Leonarda iz Krkave, italijanski podanik, je volil s pooblastilom, datiranim od meseca marca! Komisar je vprašal volilca, kako je to, da je pooblastilo narejeno že marca meseca, a volilec je odgovoril, da mu ga je poslal brat „in bianco“ !!

Anton Deluca pok. Ivana je volil namesto Deluca Antona pok. Mihe. Zraven tega bi bil moral voliti dne 6. junija, volil pa je 7., kar je bilo drugim z abranjeno.

Peter Parovel pok. Vitale iz Kopra je volil dvakrat: v III. razredu in sicer pod. št. 226 in pod 447, kar se je dokazalo na protest Glavine, člana komisije, ki je bil edini naš.

Matijo Pribac iz Smarij so ustavili mejpotnca, ter mu na sleparski način zamenjali glasovnico! Revež je glasoval nevede in nehoté za — nasprotnike! Ko so mu na vratih povedali, za koga je glasoval, se je nemudoma povrnil in protestoval ter izjavil, da je on za narodno stranko — toda njega glas je ostal za lahono!

Ljudje so nevedé čitanju in pisanju, zato jih lahko slepariti, za kar pa so sposobni le oni, ki zastopajo 2000-letno civilizacijo — mi pa ne!

Neki Grizonič in Gažona je oddal glas za lahono ter se obrnil do komisije in rekel: Kedo pa vlača tukaj?!

Ta vzkljike najboljša ilustracija to volitve. Nadalje je znanih slučajev, ki so prav sposobni za sodno postopanje.

Sedaj naj zadostuje. Prave slike pomjanskih razmer ni tako lahko načrtati. Zato hočem pozneje napisati nekoliko sličic, iz katerih se lahko preprča vsakdo, da je Pomjan in njega prebivalstvo edino te vrste v — Avstriji!

Za danes dostavljam le še, da n. pr. v Krkavcih zasmehujejo celo dekana Ladovca, ono dobro staro dušo, ki ne stori nobenemu zalega in ki že 24 let skrbi za dušni in telesni blagor podivjane druhali, ono dušo, ki se mora zgodaj zapirati v svoje stanovanje, da ga ne zadenejo s kamenjem, ki je lučajo proti njegovemu stanovanju!!! Naj povemo, da je neka ženska — baraba rekla župniku M. Sašelj, ko je došel poučevati njenege moža o volitvah, „naj bi ga strela ubila prej, nego je stopil v njih hišo!“ Tako podivjanje je sad onih, ki se izdajajo za prijatelje ljudstva, ki pa delajo na to, da to ljudstvo podivjujejo in je tako pripravljajo, za — blaženo Italijo! Ubogo, ubogo ljudstvo kam si zašlo!!

Italijani trošijo velikanske svote za občino Pomjan, ali bolje rečeno: za volitve v tej občini. Slovenci od svoje strani ne morejo trošiti, ali definitivni konec vsem laškim komedijam bo ta, da konečno in definitivno zmagajo Slovenci in potem bo mir besedi. Naj Lah! le delajo moste in vodnjake, naj dajajo popravljati tudi ceste, kar je še najbolj potrebno, toda ljudstvo se je začelo buditi in spoznavati, kdo mu je brat in odkritosrčen prijatelj in kdo je slepi in nepoštenih postranskihih namenov. Mi želimo in delamo na to, da rešimo ubogo pomjansko ljudstvo iz zrela irredente in oderuhov, oni, Lah!, je pa uče kričati „Viva l'Italia“ ter zanicavati lastni narod in — državo! Ljudstvo je začelo razločevati prave prijatelje od krivih prorokov, in baš te dni sem govoril z možakom iz Gažona, ki je bil do danes njih prvi agitator. Ta mi je pravil, kako ga je zbudilo o neki priliki, ko je godba zasvirala cesarsko himno, ravno tedaj, ko se je v kočiji blizala ena najuglednejših koperskih družin, ter kako se je ista obrnila na mestu in zbežala nazaj v Koper!

Ljudje niso več slepi kakor so bili, in ako so to pot še zmagali Lah!, je zmagal skrajni terorizem, a — zadnji krat.

Tako stoji stvari v Pomjano in nič drugače. Zastoj je, da si Lah! ubijajo v glavo popolno pridobitev te občine.

Bolj ko bodo pritiskali na tamošnji revni in po Lahih demoralizovani narod, bolj se bo blizal dan resitve in njihovih krempļjev.

Puškinov sluga. — Pred nekaj dnevi je umrl v Kisenevu meščan Ivan Ganjenko

v dobi 104 let. Bil je do svoje smrti vedno čil in zdrav, nikoli ni bil resno bolan. Pokojni Ganjenko je bil svoj čas sluga slavnega ruskega pesnika Aleksandra Sergejeviča Puškina.

Priznanje ljudskemu učitelju. — Sedaj je v ruskih krogih predmet razgovora lastnoročno pismo cara Nikolaja II ljudskemu učitelju Račinskemu. L. 1875. je Račinski zapustil stolico vseučilišnega profesorja ter se je posvetil povsem le izobrazbi ljudstva. Postal je po svoji volji od vseučilišnega profesorja ljudski učitelj v guberniji Smolenski, kjer je razvil veliko delavnost, radi katere je njegovo ime znano sirom velike Rusije. Ustanovil je mnogo ljudskih šol, ki so vzorne. Lastnoročno carjevo pismo skonečuje: Mojemu srcu najbližja briga za ljudsko izobrazbo, kateri vi tako dostojno služite, me je pripravila, da vam izražam svojo iskreno zahvalo.

Latinska rasa. — „Hvatski Branik“ v Mitrovici govori v svoji 45. številki o latinski rasi. Pripoveduje, kako so propali Španci, kako propadajo Francozi, ter končno pravi o Italijanih: Poglejmo si svoje sosede Italijane, ki nam neprestano kličejo, da smo barbari, da smo proti njim zivina, ki nam neprestano stavlja pred oči nekako svojo „avito coltura“.

Kako pa so Italijani kulturni, so počezali najbolj s tem, da so ljudstvo, dokler so vladali v Dalmaciji, držali v največji gluposti, da so zemljo materialno izrabljevali ter izsesavali, tako da je današnji dan tužnemu Hrvatcu v Dalmaciji in v Istri ostal le goli kamen. Vrhunec svojih lopovščin in svojega barbarstva pa kažejo ti izkvarjeni in izmognani Latinci s tem, da tako infamno in podlo napadajo vlado radi nameravanega hrvatskega gimnazija v Pazinu. Ni sredstev, pa naj bodo še tako podla in nizka, katerih bi se ne posluževala ta propadla in izcejena rasa, da le škodi hrvatsstvu. Trhla ta rasa sama vidi svojopropast in gnjilobo, pa da se ohrani čim dalje, lomata okoli sebe, kakor zver v precepu.

Tako pravi „Hrv. Br.“ Isto, kar velja gledé latinske rase nasproti Hrvatom, velja v isti meri nasproti Slovencem.

Črnogorski knez — umobolen? — Nemški listi prinašajo senzacionalno vest, da črnogorski knez Nikola utegne biti umobolen. Njegovo vedenje v zadnjih dneh je spravilo njegovo okolico v veliko skrb, da knez zbolí na umu. Govori o vojski v Avstriji, o osvobojenju Bosne in Dalmacije itd., kar kaže na njegovo abnormalno duševno stanje. Sodi se, da dogodki zadnjih let so uplivali na kneza tako močno, da se je bati, da zbolí hudo.

Književnost.

„Brave“ ali „bralec“. — Jezikovna razprava. Napisal R. Perusek. Pridejane so: Opombe k Levčevemu „Slovenskemu pravopisu“. Brošuro, ki stane 30 kr., po pošti 3 kr. več, prodaja L. Schwentnerjeva knjigarna v Ljubljani. O knjigi spregovorimo v listu obširneje.

Zahvala.

Za izkazano sožalje o prebriski izgubi predrage matere, gospe

Katarine Kodermac,

izrekam tem potom prirčno zahvalo vsem znanec in prijateljem, posebno pa preč. g. Blaziju Greči, župniku, za mnogi trud med dolgo boleznijo in o dnevih žalosti.

Bog stotero povrni!

V Šempasu, 9. junija 1899.

Štefan Kodermac, v imenu žalostnih ostalih.

Rohseidene Bastkleider Fl. 8-65

bis 42-75 per Stoff z. kompl. Robe — Tussors und Shantungs - Pongees — sowie schwarze, weisse und farbige Henneberg-Seide von 45 kr. bis fl. 14-65 per Met. — in den modernsten Geweben Farben und Dessins. An Private porto- und steuerfrei ins Haus. Muster umgehend. (3) Seiden-Fabriken G. Henneberg (k. u. k. Hoff.) Zürich.

Dober zaslužek

za sposobne, vztrajne, potovalne zastopnike, zmožne deželnih jezikov z dobrimi referencijami.

Več pri ljudski zavarovalnici „Universale“ v Vrtni ulici št. 25.

Garancija 5 let.

M. ŠULIGOJ,

urar v Kanalu.

Velika zaloga šivalnih strojev najnovejših sistemov, kakor Ringschiffchen in Rundschiiffchen „Afrana“ s tihim tokom. Slednja je glede praktičnosti in hitrosti nedosegljiva (1000-2000 šivov v minuti), šiva naprej in nazaj. Sme se jo po vsej pravici kreni vseh strojev imenovati. Stroji za šivilje od 30 gld., za krojače od 38 gld. naprej s stojalom vred.

Ob enem se priporoča za točno popravo vsakovrstnih ur in strojev po zmerni ceni.

Garancija 5 let.

Dunajska borza
16. junija 1899.

Skupni državni dolg v notah	100 gld.	50 kr.
Skupni državni dolg v srebru	100	90
Avstrijska zlata renta	119	45
Avstrijska kronrska renta 4%	100	40
Ogerska zlata renta 4%	119	40
Ogerska kronrska renta 4%	96	90
Avstro-ogerske bančne delnice	918	—
Kreditne delnice	358	50
London vista	120	47 1/2
Nemški drž. bankovci za 100 mark	58	92 1/2
20 mark	11	78
20 frankov	9	55
Italijanske lire	44	57 1/2
C. kr. cekini	5	67

OGLAS.

Naznanjam slavnemu občinstvu, da sem po 17-letnem praktičnem svojem delovanju v prvih gorških izdelovalnicah utež otvoril

v **Semeniški ulici št. 8**

lastno zalogo z izdelovalnico tehnic raznovrstnih sistemov in višine, v kateri izvršujem vse naročila, ki spadajo v to stroko, kar najhitreje in po najnižji ceni. Reference o izvršenem delu more dati slavno županstvo v Št. Andrežu, kjer sem izdelal občinsko tehnico.

Prevezam v mehanično popravo vsakovrstne uteže, kolesa, šivalne stroje in slične reči. Imam glavno zalogo koles prvih američanskih sistemov, katera so pripoznana najboljše. — Vedno pripravljen na izvršitev se belež udani

KAROL KOMEL,

02-6 v Semeniški ulici številka 8

Svoji k svojim!

Priporočam veleslavnemu občinstvu v Gorici in z dežele svojo lepo urejeno

brivnico

na Travniku št. 21, zraven Paternolljeve knjigarne in loterije.

Obljubljuje točno in hitro postrežbo, se toplo priporočam udani

Anton Pucelj.

SAUNIG & DEKLEVA

V Gorici — Nunska ulica 14-16 — V Gorici

Prodajalnica in edina mehnična popravilnica šivalnih strojev.

Brez konkurence! V zalogi se nahaja nad 100 šivalnih strojev n. pr. za čevljarje, krojače in šivilje. Vsi stroji za šivilje se vdobe od gld. 32 naprej.

V zalogi imata tudi **dvokolesa, puške in samokrese.**

Na dež. jubil. razstavi odlikovan s srebr. drž. svetlino

Na Ivovski razstavi s prvo ceno — srebrno svetlino

Tovarna uzornih telovadnih priprav

JOS. VINDYŠ - A,

v Pragi na Smihovu

(Prah-Smichov) Vinohradská ulice číslo 816.

se priporoča

k popolnemu uzornemu prirejevanju sokolskih in šolskih telovadnic po najnovejših pripoznanjih in praktičnih sestavih.

V ta dokaz je na razpolago mnogo priporočutnih sprical domačih in inozemskih.

Zagotavlja jedno leto. Cene zelo zmerno, plačuje se pa na mesečne obroke po volji in zmožnosti.

Navadne priprave so vedno v zalogi.

Ceniki, proračuni in načrti za popolne telovadnice pošilja na zahtevo brezplačno in poštino prost.

Foprave izvršuje po najnižjih cenah.

Kuštrin Anton

trgovec

z jedilnim blagom

Gosposka ulica št. 23.

Priporoča svojo zalogo jestvin in kolonijalij po jako nizkih cenah.

Ima zalogo vsakovrstnega olja, navadnega in najfineje vrste „Luka“.

Razpošilja naročeno blago tudi na deželo po pošti od 5 klg. naprej.

Obljubljuje točno in hitro postrežbo.

Podružna prodajalna usnja v Kojskem.

Usojam si naznaniti slavnemu občinstvu, da sem odprl v Kojskem hšt. 93 v Brdih podružno prodajalno usnja iz moje tovarne v Rupi. Cene tvorniske. — Tam je tudi zaloga navadnega kmečkega obuvala.

Podružnico priporočam, zagotavlja točno postrežbo z dobrim blagom.

Andrej Jakl, tovarnar v Rupi.

Razglednice

krasno dovršene od 20 — 25 gld. 1000.

Naročila sprejema **Anton Jerkič, fotograf v Gorici.** Na željo pride fotografirat sam in sicer brezplačno. Nobeden kraj naj bi ne zamudil te ugodne prilike, v tem ko se ilustruje celi svet na razglednicah.

Anton Štojs,

pekovski mojster v Gorici

Gosposka ulica št. 19.

izdeluje dober in zdrav kruh iz navadne in fine pšenične moke, v različnih oblikah, kakor: hlebe, struce, zemlje itd. Izdeluje tudi različno pecivo.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja točno in solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunski ulici 3,

(nasproti nunski cerkvi)

priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščeno sveče itd. vse po zmerni ceni. — Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo (S. cl.) tiskarno žrk na perilo. (P. cl.)

Dobi se povsod

pripoznano najbolje sredstvo za čiščenje zob.

Kava družbe sv. Cirila in Metoda!

Cenjena gospodinja!

Ne dajte si vsiljevati drugih izdelkov cikorij, ampak zahtevajte povsod najboljši pridevek k pravej bobovi kavi, ki Vam bode gotovo ugajal, to je iz čiste cikorijske in sladove tvarine napravljena domača „Kava“ in „Sladna kava družbe sv. Cirila in Metoda“.

Dobiva se povsod!

Glavna zaloga pri: **Iv. Jebačinu** v Ljubljani.

Sladna kava družbe sv. Cirila in Metoda!

NAZNANILO.

Podpisaneec uljudno priporoča slavnemu občinstvu, posebno častiti duhovščini, uradnikom, učiteljem, sploh gosposkemu, delavskemu in kmečkemu stanu, posebno pa novoporočencem

svojo bogato zalogo vsakovrstnega pohištva,

podob na platno in šipe z različnimi okvirji, ogledala vsake velikosti ter preproge za okna. Različne stolice iz trsa in po nemškem slogu, posebne za jedilne sobe. Blazine na strune in afriške trave z žimami in platnom na izbero ter razne tapetarije. Sprejema naročila raznih divanov ter naročila od priproste do najfineje jedilne, spalne in posetne sobe od prvih mizarskih mojstrov, posebno od odlikovane Črnigojeve delavnice v Gorici.

Reči, katere se ne nahajajo v zalogi, preskrbijo se po izberi cenikov v najkrajšem času.

Daje se tudi na obroke, bodisi tedenske ali mesečne. — Pošilja se tudi izven Gorice po železnici in parobrodih.

Nadejaje se obilega obiska iz mesta in dežele, belježim z odličnim spoštovanjem

Anton Breščak,
Gosposka ulica št. 14 (Via Signori N.o 14.)

Odlikovana tovarna in velika

zaloga vsakovrstnega pohištva

Ivan Doljak

v Sočkanu pri Gorici, nasproti gostilne Mozetiča (Droč).

Prezema vsako naročilo v mizarski ali strugarski stroki od priprostega do najličnejšega izdelka.

Izdeluje točno in po najnižjih cenah, da se ne boji nikake konkurence.

BOGATO preskrbljena zaloga v najrazličnejših vrstah.

ZALOGA vseh, k mizarski in strugarski stroki spadajočih potrebščin.

Kulantna postrežba.

